

— Рибки ли, рибки ли, — сърдѣше се дебелиятъ чичо Асъ, — нека ви порастатъ крачка, нека се скриятъ опашките ви и ще видите вие рибки . . .

— Ха-ха-ха, хо-хо-хо! — закискаха се наоколо му поповитѣ лъжички, — това ще стане сигуръ тогава, когато ракъ засвири! . . . Почакайте! . . .

Разбира се, че въ езерото се почитатъ повечко рибитѣ отъ жабитѣ. Всички уважаватъ рибитѣ, отъ всички страни имъ се покланятъ. Та и поповитѣ лъжички се мислѣха за рибки и не даваха дума да се продума, че сж жабешки дѣца.

Когато ги видѣше нѣ-
коя жаба кекерушка, ще
ги наближи, ще се про-
сълзи дори отъ радостъ,
ще изтрие сълзитѣ си и
ще имъ каже:

— Охъ, миличките дѣ-
чица!

А тѣ ще побѣгнатъ да-
лечъ отъ нея и ще поч-
натъ да се сърдятъ:

— Ние не сме ваши дѣ-
чица, ние сме рибки! . . .

Но отъ всички най-много бѣше закачливъ Вилъ-Вилъ. Той дразнѣше жабитѣ, подиграваше ги и имъ викаше:

— Приятно ли е да се скача и квака? Ахъ, за нищо на свѣта не бихъ искалъ да съмъ жаба и да скачамъ . . . Тѣй да се плува е по-хубавичко . . .

Но една сутринъ, когато Вилъ-Вилъ се събуди и се протегна, — гледа, — двѣ задни крачка му пораснали . . . Мръдна той едното краче, ритна съ другото, — крачка . . . каистина крачка! . . . Заплака той, съ гласъ зарева отъ мъжа . . . Отъ срамъ се въ тинята зарови и нѣколко дни и ноци се не показва на бѣлъ свѣтъ. Излѣзе най-послѣ изъ ти-